

Натисніть тут, щоб

КУПИТИ КНИГУ НА САЙТІ

або

замовляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

Андрій Курков

ШКОЛА КОТОПОВІТРОПЛАВАННЯ

Тернопіль
Богдан

Нічним небом ліниво походжав до блиску начищений півмісяць. Вітер дув знизу догори. Гадаю, він хотів роздмухати зірки, та це йому ніяк не вдавалося.

Кіт Орленко міцно спав у своїй лісовій хижці під високою сосною. Нехай вас не дивує прізвище кота: у цій місцині, досить незвичайній і достоту чарівній, усі коти носили та й досі носять прізвища своїх господарів. І хоча кіт уже давненько жив самотійним лісовим життям, прізвище своє він змінювати не хотів.

Йому снилося тепле домашнє дитинство, діти, з якими він любив гратися, добрий дідусь Яким, який після кожної рибалки ділився з ним рибою.

Раптом у віконце постукали.

— Ну, кого це несе? — невдоволено буркнув крізь сон кіт Орленко.

— У-у, це-е-е я! — відповів глухуватий голос.

— А, Пузик! — кіт упізнав свого давнього друга пугача. — Ти чого так пізно?!

— У-у, хі-іба це-е пізно?! Гайда політаємо! — запропонував Пузик.

— Давай краще вранці, — позіхнув кіт.

— У-уранці все небо зайняте. Там і птахи, і літаки...

Кіт неохоче підвівся і пустив пугача в хатинку.

— Ну-у що, політаємо?! — нетерпляче перепитав пугач.

— Гаразд, — погодився кіт Орленко. — Тільки недовго.

Вони вийшли на галявину. Пузик змахнув крилами, сказав “у-у!” і відірвався від землі. Кіт Орленко вдихнув побільше повітря, напружився, а потім сіпнувся, розбігся і злетів, широко розчепіривши всі лапи.

— Ку-ди полетимо? — запитав Пузик.

— Давай до старого села, до Киселівки! — Орленко наздогнав пугача і летів праворуч від нього.

— Завжди-и тебе ту-уди тягне! — похитав головою пугач.

— Там проминуло моє дитинство, — задумливо мовив кіт.

Вони летіли вже досить високо. Вище від найвищих сосен. Знизу пропливали галявини і зарості кущів, ведмежий малинник і видолинок, а попереду з’явилося село, де колись виріс кіт Орленко.

— При-иземлятися будемо? — запитав пугач.

— Звичайно, будемо, — зітхнув кіт. — Я вже втомився.

Вони приземлилися за околицею. Десь самотньо загавкав пес, та йому ніхто не відповів.

— Ти знаєш, Пузику, про що я зараз мрію? — кіт Орленко задумливо звів очі у небо.

— У-у! — пугач заперечливо замотав головою.

— Я хочу згуртувати здібних кошенят і навчити їх літати. Відкрити школу котоповітроплавання.

— Та-ак?! — здивувався пугач. — Лишень би вони не бешкетували у небі.

Кіт Орленко торкнувся лапою своїх довгих вусів.

— Перед першим польотом, — сказав він, — кошенята пообіцяють поводитися у небі чемно та не ображати птахів. Розумієш, я вже старий, а крім мене ніхто не знає таємниці котоповітроплавання... Гарзд, летимо назад, бо щось спати захотілося.

Старий рудий пес провів здивованим поглядом дві фігурки, що перетинали небо. Одна з них страшенно нагадувала кота, який колись жив у їхньому дворі. Пес підвівся, погримів ланцюгом, обійшов кілька разів довкруг тісної буди, жалібно гавкнув і задивився на яскравий півмісяць.

Кіт Орленко прокинувся опівдні, потягнувся, позіхнув, подивився на дзигар із зозулькою і засмучено мовив: “Ай-яй-яй!”.

Надпив із глечика молока і пригадав нічну розмову з пугачем.

Погода була літна, сонячна. Кіт Орленко вийшов на злітну стежинку, рівну і пряму, як шкільна лінійка, розбігся і злетів у літне світло-блакитне небо. Поряд співав, аж захлинався, знайомий жайворонок. Кіт послухав його кілька хвилин і полетів до найближчого села. Попереду в нього було ще чимало роботи: він хотів облетіти за один день всі довколишні села, зустрітися зі знайомими та незнайомими котами і поговорити з ними про відкриття школи котоповітроплавання. Першої такої школи не лише в їхньому лісі, а й у всьому котячому світі.

Спочатку він завітав у гості до сім’ї сибірських котів Петренків. Кіт Петренко уважно вислухав Орленка і пообіцяв прислати до школи своє молодшеньке кошенятко.

Кіт Орленко літав від села до села і скрізь знаходив чимало котів і кішечок, які мріяли навчити літати своїх дітей. Лише в сім’ї чорних

котів Їжакевичів йому сказали, що швидше віддадуть своїх кошенят на плавання, аніж у його школу.

Увечері він приземлився на рідній галявині і, похитуючись від втоми, зайшов у хатинку. Приліг на ліжку і з головою накрився картатим пледом. Та не встиг він задрімати, як у двері постукали.

— Ну хто там?! — з-під пледа запитав кіт.

— У-у, я-я! — відповів пугач.

Кіт виліз з-під пледа і відчинив двері.

— Ходімо, політаємо! — зайшовши у кімнату, запропонував Пузик.

— Я сьогодні лишень те і робив, що літав, — жалібним голосом мовив кіт Орленко. — Усі довколишні села облетів!

— Шкода... — засмутився Пузик. — Ти ж знаєш, що найкраще літати вночі. Політали б разом...

— Пузику, вночі всі порядні коти відпочивають, а сьогодні я літав саме до таких. Я неодмінно відкрию школу котоповітроплавання. Допоможеш?

— Зві-і-і-сно, з нічних польотів, — погодився пугач.

Вони примостилися біля столика. Пугач попросив чаю, але чаю в кота не було.

— Може, молочка вип'єш? — запитав кіт.

— Ну-у, давай, — погодився Пузик.

Вони сиділи і розмовляли про майбутню школу і майбутніх учнів.

Раптом пугач пригадав, що кіт цілісінький день літав, а він, пугач, цілісінький день спав. Йому стало ніяково. Він вибачився і полетів собі.

Кіт усміхнувся, загасив свічку і заліз під свій улюблений картатий плед.

Наступного ранку кота розбудив тихий, але наполегливий грюкіт у двері. А коли він вийшов з хатинки, то побачив на галявинці півсотні кошенят: чорних і рудих, білих і сірих, сіамських і всуціль кольорових.

Усі вони прийшли вчитися літати, і всі нетерпляче очікували, коли ж почнуться уроки у школі котоповітроплавання.

Кіт Орленко страшенно розхвилювався. Він стояв на ганку і хотів

щось сказати своїм майбутнім учням, сказати щось корисне і дуже важливе. Але в голові лунала пісня знайомого жайворонка, пісня радості і щастя, яка заважала зосередитися і знайти потрібні слова.

— Любі учні! — нарешті розпочав він. — Від сьогодні у вас розпочинається нове цікаве життя. Ви станете першими котами, які зможуть літати високо в небі, а не ходити одне до одного в гості, котами, для яких слово “собака” не буде нічого означати, як би голосно вона не гавкала і як би швидко не бігала. Ви зможете насолоджуватися співом пташок, свіжим повітрям, теплим вітерцем. Ви осягнете велику таємницю повітроплавання без крил, та ви мусите пам’ятати — це не повинно завдавати шкоди ані птахам, ані іншим котам. Перед першим

польотом ви пообіцяєте чемно поводитись у небі і ніколи не ображати птахів, а того, хто порушить цю обіцянку, ми виженемо з нашої школи. Чекаю вас завтра на перший урок.

Кошенята розійшлися. Галявина спорожніла, а кіт Орленко досі стояв на ганку. Він дивився на злітну стежину і думав про те, як легко збулася його мрія.

А потім він взяв граблі і позгрібав з галявини та злітної стежини всі гілки й листя. Навіть шишки зібрав і відніс набік. Взяв у хатинці дощечку, написав на ній великими літерами “КИЦЬКОДРОМ” і прив’язав її мотузочкою до стовбура сосни, що росла обабіч галявини.

Перший урок котоповітроплавання розпочався несподівано. Вчитель розбігся по злітній стежинці, здійнявся у небо, розвернувся над соснами і хотів приземлитися просто на ганку своєї хатинки, та промахнувся і врізався у двері. Двері, звісно ж, одразу відчинилися, і він залетів всередину. Знову вийшов на ганок він хвилин через п’ять.

— Любі кошенята! — сказав кіт Орленко. — Вмощуйтеся зручніше на галявині, і зараз я вам розкажу про те, що мусить знати та вміти кожне кошеня, яке хоче навчитися літати.

Галас притих. Кошенята розсілися на траві й нашорошили вушка. А кіт Орленко розповідав їм про літаки і повітряні кулі, про кульові блискавки і нелітну погоду і, звісно, про птахів, без яких небо й уявити годі. Він розповідав про все те, що йому 10 років тому оповів друг — молодший син Орленків. Петрик Орленко мріяв бути льотчиком і читав усі книги, де були історії про повітроплавання, а потім, щоб не забути, переказував усе прочитане котові. А кіт все мотав на вус. Адже був тоді ще кошеням і мав добру пам’ять.